

Frøken Inger, der forestod Anretningen, hvad hun gjorde saare nydeligt. I sit stille Sind tillod Per sig dog den Indvending, at hun maaske vidste dette lidt for meget selv.

Som det gerne gaar, naar Fruer paa Landet sidder sammen omkring en Kaffeopdækning, gled Samtalen efterhaanden ind paa det huslige Omraade. Selv Pastor Blomberg gav i et Par spøgefulde Bemærkninger sit Besyv med om Bagnings og Syltning, indtil han blev kaldt bort, fordi der var kommen en Mand, der skulde tale med ham.

Da det viste sig, at de Kager, der var paa Bordet, var Frøken Ingers egenhændige Værk, kappedes Baronessen og Hofjægermesterinden om at holde Lovtaler over dem, hvad Præstefruen kvitterede for ved at klappe sin Datter paa Kinden og sige, at hun saamænd var ganske flink.

Den unge Pige lod temmelig ligegyldig for denne Anerkendelse. Det var end ikke frit for, at hun surmulede lidt, da Moderen kærtegnede hende. Per tænkte ved sig selv, at hun vistnok var meget forkælet. Men unægtelig var hun nydelig. Han fandt hende endda nok saa indtagende idag som forleden, da han saae hende i Kærsholms skümringsfyldte Park. Hun tog sig ligesom mere virkelig ud, saadan som hun stod der i fuldt Dagslys med et lille hvidt Smækkeforklæde og skænkede i Kopperne. Ligheden med Francisca kunde han forresten ikke længer faa Øje paa.

Af Hensyn til Per søgte Hofjægermesterinden et Par Gange at skifte Emne og begyndte at tale om København. Men Per var ikke meget underholdende, og Præstefruen førte hver Gang hurtigt — og ligesom lidt demonstrativt — Samtalen tilbage til hjemlige Omraader. Hun var en høj og slank Dame med noget vist fornemt over sig. Det var ikke vanskeligt at se, at det var fra hende, Datteren havde arvet sine ydre Fortrin. Overfor Per viste hun sig i Modsætning til sin Mand meget tilbageholden. Uden ligefrem at være uhøflig havde hun endnu ikke en eneste Gang henvendt Ordet til ham, og det var just for at bøde derpaa, at Hofjægermesterinden stadig søgte at drage ham ind i Samtalen.